

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

Dissertatio Qvinta De Unione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

mortuum respectu vivi æquivocè corpus, non præcisè in ratione corporis organici, sed in ratione instrumenti proximè apti ad actiones vitales eliciendas, sic enim connotat animam.

DISSERTATIO QUINTA

De Unione.

I. **U**NIO est quid distinctum à materia & forma; in productione enim hominis datur actio generativa distincta à productione materiæ & formæ, quæ creatur hujus actionis assignandus est terminus, hic alius esse nō potest, quàm unio. Præterea implicat, rem transire à denominatione reali ad denominationem realem priori contradictoriam; V. G. materiam & animam D. Petri, quæ jam denominantur non unita, transire ad denominationem contrariam & denominari unita, quin pereat, vel de novo ens aliquod producat, nulum autem hęc ens perit; ergo aliquod de novo producit, & hoc aliud non est, quàm unio. Demum possunt materia & forma existere & non uniri, seu separari ab unione. Nequè approximatio est
condi-

conditio , ut materia & forma uniantur se-
ipsis , sive ut existat unio identificata ma-
teriæ & formæ , quia non est conditio , ut
existat materia & forma , adeoque nec est
cōditio alicujus cum materia & forma iden-
tificati ; neque dici potest, esse conditionem,
non ut unio identificata materiæ & formæ
existat secundum entitatem, sed ut existat se-
cundum formalitatem, id est, ut actu exer-
ceat officium uniendo ; Nam unio secundum
physicam suam entitatem, & unio secundum
formalitatem seu exercitium uniendo non
distinguantur ; cum unio sit ipsum actuale
exercitium uniendo. Multò minùs consistit
unio in ista approximatione seu intima præ-
sentia formæ cum materia ; aliàs compo-
situm substantiale constitueretur per acci-
dentia , qualia sunt istæ duæ ubicationes
materiæ & formæ ; imò motum semper
esset aliud & aliud ; cum ad quemcunq̃
motum istæ ubicationes mutantur ; neque
posset cōpositum unum cum alio penetrari,
quin continuò unius materia cum alterius
forma uniretur, adeoq̃ Christi corpus pene-
trans lapidē sepulchralem, illi unitum fuisset.
Jam verò si dicatur , præter approximationē

localem requiri approximationem virtutis: an illa erit quid distinctum à materia & forma, an non? Si dicatur, requiri præterea dispositiones ad formam, jam accidentia ingrediuntur constitutionem totius substantialis; conditio enim esse non possunt, ut materia & forma uniantur se ipsis, sicut conditio esse non possunt, ut existat materia & forma. Si dicatur, requiri præterea, ne alia materia vel forma cum priori materia & forma existat in eodem loco, jam negatio vel absentia alterius formæ vel materiæ ingreditur compositum substantiale, & non possunt duo composita penetrari, quin hoc ipso singulorum pereat unio. Si requiratur præterea dependentia formæ à materia, aut exercitium actionis vitalis in materia, jam requiritur iterum accidens ad constitutionem substantiæ, & aliquid, quod omnibus compositis non est commune.

II. Non est tamen unio formaliter ipsa eductio formæ materialis è subjecto; hæc enim eductio est accidens & prior naturâ formæ; unio autem, utpote ingrediens rationem totius substantialis, debet esse substantia, &

suo

suo modo posterior extremis. Item actio eductiva procedens à causa prima & secunda, est alia specie ab educatione procedente à sola causa prima (mutato enim principio mutatur actio) ergo si hæc sit unio, alia erit unio compositi, dum hoc primò producitur à Deo & causa secunda; alia, dum illud dein à solo Deo conservatur. Connectitur itaque tantum vi educationis seu dependentiæ forma cum materia tanquam causâ materiali, inhæret illi præcisè tanquam subjecto sustentationis, est tanquam actus radicaliter informans in materia tanquam in subjecto vel potentiâ sustentationis, non verò tanquam actus actu informans in potentia informationis, & potentia materiæ sustentativa, non unitiva, per educationem reducitur ad actum; imò potest forma educi, & tamen supernaturaliter impediri, quò minus uniatur materiæ, tanquam subjecto informationis, in quo casu non erit v. g. *Leo*, sed materia sustentans formam Leonis. Nec dicas: unio est passio; quia per illam formaliter patitur materia & recipit formam, passio autem identificatur educationi; Nam est passio, si per pati intelligatur quomodo-

cunquē mutari & recipere novum effectum formalem; non tamen unio est passio, si per pati intelligatur influere in genere causæ materialis; unio enim non est talis influxus materiæ in formam.

III. Verūm unio est modus, utpote actualis determinatio materiæ & formæ de se indifferentium ad esse uniti; substantialis, utpote ingrediens constitutionem totius substantialis. Dum ergo dicitur ab Aristotele, materia uniri formæ immediatè, sensus est, quòd nihil mediet *ut quod*, non, quòd etiam nihil mediet *ut quo*, sive quo uniantur: ipsa verò unio unitur materiæ & formæ, etiam nullo *ut quo* mediante; quia non est indifferens, ut illis uniatur, vel non uniatur; posset tamen aliqua unio per modum extremi uniri alteri extremo per aliam unionem, sicut unio animam inter & corpus Christi unitur Verbo per unionem hypostaticam. Porrò licet unio Petri includat prædicatum diversum, nimirum quòd sit affixa partibus Petri, ab unione Pauli, quæ est affixa partibus Pauli, & non Petri; cū tamen hæ partes diversæ non sint speciei, diversa hæc prædicata inter has duas
unio-

uniones distinctionem non inferunt specificam.

IV. Unica in composito est unio totalis & essentialis (esse tamen plures uniones partium integralium, certum est, & probabilius, tot dari uniones partiales, quot dantur formæ partiales) & non duplex, una se tenens ex parte materiæ, altera ex parte formæ; unica enim unio, siue ea subiectetur in materia, & respiciat formam, ut purè terminum, siue subiectetur in forma, siue creetur, & in nullo extremorum subiectetur, sed respiciat utrumq; ut purè terminū, æquè propriè, strictè & perfectè unit materiam formæ, quàm formam materiæ, & utriq; extremo æqualiter communicat suum effectū formalem, qui est constituere illud, quod unit, componens compositū cum altera comparte; implicat siquidē, constituere materiam componentem unum cum forma, quin æquè constituat eo ipso formam componentem unum cum materia. Hic itaq; conceptus: *materia componens unum cum forma*: non dicit unionem subiectatam in materia, sicut nec hic: *forma componens unum cum materia*: unionem subiectatam in forma, cum maneant iidē conceptus, et h

etsi unio crearetur, adeoque neque in forma, neque in materia subiectaretur, unioni enim, quatenus unio est, per accidens est, subiectari in hoc, vel illo, vel nullo subiecto; & perficere adhuc potest extremum, cui tantum adhæret. Ex eo autem, quòd eadem unio, in quantum unit materiam formæ, sive in quantum præstat, ut materia actu exerceat munus partis materialis, dicatur materializatio, & in quantum formam unit materiae, dicatur informatio, non sequitur: ergo materia informat, forma materializat; sicut ex eo, quòd eadem entitas sit actio & passio, & denominet principium, à quo procedit, agens, subiectum, in quo recipitur, passum, non sequitur: ergo patiens agit, agens patitur. Neque ex eo, quòd alia sit relatio, quâ paries A respicit parietem B, & alia, quâ paries B respicit parietem A. sequitur, fore aliam unionem, quâ materia unitur formæ, & aliam, quâ forma unitur materiae; disparitas enim in hoc est, quòd eadem physicè & logicè relatio eo ipso, quo constituit parietem A in ratione fundamenti, non constituat terminum similiter in ratione fundamenti, sicut unio eo ipso, quò constituit ma-
teriam

teriam in ratione uniti formæ, etiam constituit formam unitam materiæ; cum enim relatio identificetur fundamento & termino, ita tamen, ut fundamentum veniat in recto, quoties hic rectus mutatur, alia efficitur, saltem logicè, relatio.

V. Subjectatur de facto unio in sola materia, & formam respicit tanquam purum terminum: imprimis enim unio subjectata in uno extremorum sufficienter unit ambo, sic Verbum sufficienter unitur humanitati per unionem receptam tantum in humanitate; quod Verbum ideo non dicitur, non perfici ab hac unione, quia hæc in eo non recipitur, sed quia est completissimum; neque requiritur, ut hoc, à quo res perficitur, mutatur intrinsecè, & accipit denominationem, inhæreat rei ut subjecto sustentationis aut inhæSIONIS, sed sufficit, illud esse in re mutata adhæsivè tantum, sicut creatio intrinsecè tantum adhæret Angelo, qui tamen per illam mutatur; imò Verbum intrinsecè denominatur ab unione juxta de Lugo adhærente illi tantum; etsi extremorum illud, in quo subjectatur unio, præterquam, quòd perficiatur in ratione uniti, perficiatur insu-
per

per in ratione subjecti. Neque requiritur ut illud, quod est causalitas causæ materialis compositivæ & causæ formalis, ab his duabus causis tanquam influentibus dependeat; id enim requiritur propriè ad causalitatem causæ efficientis & causæ materialis sustentativæ. Quòd verò potius in materia quàm in forma subjectetur, inde suadetur; quòd in hac subjectentur dispositiones ad unionem & formam, item actio ipsa generativa terminans unionem.

VI. Producitur de facto unio actione distinctâ ab eductione formæ; connaturalius est enim, entia distincta per distinctas produci actiones. Ex eo autem, quòd agens naturale non intendat formam secundum se, sed ut unitam, non magis sequitur, produci unionem & formam per eandem actionem, quàm materiam & formam; hæc enim etiam non intenduntur secundum se, sed ut invicem unita. Hæc productio unionis connaturaliter est eductio, supernaturaliter potest esse creatio, nullum enim prædicatum habet unio, vi cuius repugnet illam creari; nam duplicem à materia habet dependentiam, unam à priori, quâ ab illa.

illa dependet tanquam à causa materiali, & hæc illi essentialis non est: alteram, quâ dependet à materia tanquam à concomitante, seu tanquam à termino, & hæc illi essentialis est, sicut omnibus aliis modis; nequæ hæc tollitur per creationem.

DISSERTATIO SEXTA

De Composito & Subsistentia.

I. **C**OMPOSITVM non est quarta aliqua entitas à materia, forma & unione simul sumptis adæquatè realiter condistincta, aut dicta tria simul sumpta includens, & ab iis ex natura rei distincta, in qua constituatur ratio totalitatis: vel enim ista quarta entitas est totum compositum; & sic v. g. anima & corpus non erunt partes hominis; vel est pars, & sic compositum vel distinguitur à materia, forma, unione, & hac quarta entitate; & jam dicit præterea aliam adhuc entitatem, & de hac formabitur denuo eadem quæstio, & ibitur in infinitum: vel non distinguitur, & jam habetur totum à suis partibus indi-